

Tidligere i Tidsskriftet

Tannløst i små byer

Hvem skal trekke tenner? Leger eller tannleger? Kritikken i dette innlegget for 100 år siden retter seg mot leger som trekker tenner, og søker slik å ramme forholdet mellom tannlegene og pasientene. Det er bare i små byer at denne «konkurransen» om tanntrekking foregår. Dette kommer frem i Tidsskriftet nr. 2/1904 side 83–4.

Lægers tandudtrækning.

Hr. redaktør!

En aag, der længe nok har været kritiseret baade blandt leger og tandleger, er lægers konkurrence med tandleger i tandudtrækning. Vi mener naturligvis ikke her legene i småsteder og paa landet, hvor der ingen tandlæge er; heller ikke mener vi de medicinske kandidater, der gjør tandlægevidenskaben til specialstudium for senere at praktisere som tandlæge; i begge disse tilfælde er jo lægen moralsk forpligtet til at udøve tandudtrækning. Heldigvis er det noomstunder et faatal af leger, der befatter sig med denne konkurrence, der baade af leger og publikum betegnes som mindre fair play. Juridisk set har selvfølgelig enhver læge ret til at udøve denne gren af tandlægepraksis, men fra en anden side betragtet vil enhver tænksom patient, selv om han i et smertefuldt øieblik lader sig overtale af lægen til at ekstrahere hos ham, dog forbauses over, at lægen vil konkurrere, naar der er tandlæge paa stedet.

Vi skal allsist klargjøre vor mening med et eksempel. I en liden by nedsætter sig en tandlæge, der for at kunne uutenne arbejder sig molsommelig frem til en praksis, saa vidt at han kan leve deraf. I samme by findes en embedslæge, hvem det selvfølgelig ikke falder ind at konkurrere med tandlægen, samt en yngre læge med en godt indarbejdet praksis, der foruden sine mange andre patienter tager, hvad han kan faa af tandudtrækninger; og selvfølgelig er det saa meget lettere for ham, som det jo oftere kan hændes, at patienter, der lider af andre sygdomme, tilfældigvis har tandpine. I en liden by under små forhold små jo lægen her sætte den praktiserende tandlæge i en skjæv stilling lige overfor publikum. Vi har eksempel paa, at en læge netop under saadanne forhold, som oven omtalt, paa spersmaal fra en patient fra landet, om han (lægen) vilde gjøre hendes tænder istand, trak ud de tænder, han syntes nødvendige, og til konens forbauselse sendte hende til tandlægen for at plombere de øvrige. Han saaveksom andre vilde, hvis ikke tandlægen havde forklaret det modsatte, fast den opfatning, at tandlægen ikke befattede sig med tandudtrækning. I større byer under større forhold er der jo ikke tale om den slags konkurrence fra lægens side, idet publikum jo altid søger tandlægen. Som for omtalt er det jo et faatal af leger, der arbejder paa den maade, men de findes dog i småbyer, hvor de små forhold kan muliggjøre saadan konkurrence.

I tillid til den norske lægerstand, der altid har havt ord for human opførsel, har vi her paapeget et faktum, som vi haaber vil rette paa sig.

Spektator + spektator.

Illustrasjonstegning. Ukjent kunstner.